

JUSSI HUHTALA

PAARMAMIES

PAARMAMIES

© 2015 Jussi Huhtala

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Ulkoasu: Markus Paajala

ISBN: 978-952-318-966-9

JUSSI HUHTALA

PAARMAMIES

*Tämä kirja on omistettu Emilille,
jonka kanssa olen kokenut
monta hienoa seikkailua.*

Osa 1

ISOISÄ

1

Hirviöt tulivat merestä.

Ne olivat vainonneet kylän asukkaita kauan. Kukaan ei tiennyt miten kauan. Ehkä tuhat vuotta.

Kylä oli nimeltään Väinölä. Se oli hyvin pieni kylä, jossa oli vain muutama sata asukasta. Kyläläiset olivat työteliästä väkeä, jotka hankkivat elantonsa yksinkertaisilla asioilla. He viljelivät maata, metsästivät ja kalastivat. Jotkut valmisteivat kankaita pellavasta tai takoivat työkaluja kuparista.

Tämä kaikki siis tapahtui kauan sitten. Aikana, jolloin ei ollut autoja, televisioita tai tietokoneita. Ei ollut kännyköitä, autoja eikä edes polkupyöriä. Ihmiset matkustivat paikasta toiseen jalan tai ratsain. Hevonen oli sen ajan auto. Sillä joko ratsastettiin, tai se pantiin vetämään kärryjä.

Väinölä sijaitsi niin kaukana pohjoisessa, että siellä ei juuri ollut muuta asutusta. Lähimpään kylään oli päiväkausien matka. Siksi kylän asukkaat lähtivät sieltä hyvin harvoin minnekään. Kylässä oli kaikki mitä tarvittiin.

Väinöläläisten tärkein elinkeino oli ehdottomasti kalastus. Meri antoi elannon. Se oli oikeasti järvi mutta niin suuri, että Väinölän asukkaat sanoivat sitä mereksi. Väinölänlahdella oli runsaasti kalaa. Esimerkiksi ahvenet kasvoivat puolimetri-siksi, ja niitä meressä riitti. Koko järven pohja tuntui kuhi-sevan rapuja, joita oli helppo pyytää, ja niistä saatiin hyvää

ravintoa. Missään muualla lähialueilla ei ollut yhtä hyviä kalavesiä. Sen takia monet halusivat pysyä Väinölässä.

Siihinkin huolimatta, että järvestä nousi hirviöitä.

Hirviöitä oli kolme eri lajia, ja ne kaikki asuivat suuressa järvestä. Pienimpiä hirviöitä kutsuttiin haukileiksi. Haukile oli saanut nimensä siitä, että sen pää muistutti hauen päätä. Haukileen muu ruumis taas muistutti krokotiilia. Sillä oli neljä jalkaa ja voimakas selkäkilpi. Toisin kuin krokotiili, haukile pystyi nousemaan pystyyn ja kävelemään maalla kahdella jalalla.

Toinen hirviötyyppi oli meriturilas. Se oli paksu ja lihava kuin mursu, mutta toisin kuin mursulla, sillä oli yläleuassaan kahden sijasta yksi pitkä syöksyhammas ja ylempänä kaksi sarvea kuin sarvikuonolla. Meriturilas ei viihtynyt maalla, siellä se oli hidas ja kömpelö. Mutta vedessä se oli nopea ja sulavalikkeinen.

Kalastajat pelkäsivät meriturilaita, sillä niiden sanottiin hyökkäävän veneiden kimppuun. Monet vanhat tarinat kertoivat, että meriturilas oli noussut veden kuohuista ja iskenyt hampaansa veneen kylkeen. Sanottiin, että meriturilas ei hyökkää ihmisen kimppuun, vaan se vihaa veneitä ja haluaa rikkoa ne. Silti kalastajat olivat suuressa vaarassa kohdattuaan meriturilaita.

Kolmas hirviöiden laji oli kaikkein pelottavin. Se muistutti tarujen lohikäärmeitä, mutta sillä oli jättiläismäisen kotkan pää. Näitä lentäviä hirviöitä tunnettiin koko maailmassa vain yksi ainoa, ja se vainosi Väinölän kylää.

Hirviön nimi oli... Pekka.

Pekka?

Pekka vilkaisi maahan ja huomasi leijuvansa ilmassa. Hänen jalkojensa ja maan välillä oli noin puoli metriä tyhjää.

– Minä lennän, Pekka huusi.

– Niin lennät. Tai oikeastaan leijut. Pidä kätesi nyrkissä, isoisä sanoi.

Pekalla oli tunne kuin hän olisi roikkunut valjaissa. Tai kuin olisi hypännyt trampoliinilla, ja se sekunnin murto-osan kestävä painottomuuden tunne olisi jäänyt päälle.

KUUDENNEN luokan juuri päättänyt Pekka lähtee äitinsä kanssa mökille ja joutuu suureen seikkailuun.

Radioaktiivisen paarman purema antaa hänelle yliluonnolliset voimat, joista onkin hyötyä mökin

lähistölle kätketyn aarteen etsinnässä. Mutta miten tarinaan liittyvät edellisenä talvena kuollut isoisä ja geokätköjä etsivä Maarit?

9 789523 189669